

Scénář: Marie Hrdinová

Zpracovali: Eliška Vlčková, Kristýna Soukupová, Valentýna Muselová, Dominik Schmid, Jan Šimurda

Za komunismu se v naší zemi hodně budovalo. Kromě paneláků, ale vznikaly i doly nebo vodní nádrže. Následkem toho byly likvidace celých obcí, například pod hladinou Orlíku zmizelo několik vesnic a celé rodiny se musely přestěhovat jinam. Nás zajímá osud Kralup u Chomutova a jejich obyvatel.

Obec zanikla v důsledku těžby hnědého uhlí v roce 1976. To bylo Marii Hrdinové, která se tam narodila, 26 let. Její rodina a ostatní obyvatelé byli nuceni vesnici opustit.

Přestal tam jezdit autobus, přestal tam jezdit vlak jako... takže to bylo takový opuštěný.

Nejen vláda, ale i občané dopředu věděli, co se bude dít.

Ale 15 let zpátky nesměli opravovat domy, nikdo. Protože už se počítalo s tou likvidací těch baráků a jako to se vykupovalo, ale to prostě už nesměl nikdo nic opravovat.

Lidé neměli na výběr, s danou situací se nedalo nic dělat.

Tak jako lidi to tak nějak nebrali, až potom ke konci, když to přišlo. Když to přišlo, když museli ten svůj majetek prodávat a jít jinam nebo stěhovat jinam. Kdo neměl barák, tak se stěhovali do paneláků.. Kdaň, Chomutov.

Spolu se změnou bydliště došlo i ke změně osobních údajů.

V rodném listu ne, ale v občance se mi změnilo.. změnilo, že jsem se přímo narodila v Kralupech a po šedesáti letech jsem si šla dát udělat novou občanku a napsali mi, že jsem se narodila v Málkově. Což asi oni přendali matriku tam a já jsem se narodila v Málkově, nevím teda kde, ale jsem narozena v Málkově.

To jsem nemohla zkousnout.

K rodné vesnici má Marie Hrdinová nadále citový vztah, přestože obec už neexistuje.

Ani si neumíme představit, kde by to bylo. Protože to je jáma.

To víte, jo, všichni vzpomínali: Jo, v Kralupech, tam jsme se měli, tam jsme.. tam to bylo lepší no. A všichni vzpomínali a vzpomínají možná ještě některý dodneška.

Stejně tak, jako rány v krajině, se rány v duši hojí pomalu.